

νηθῇ ἐνταυτῷ τοὺς φίλους καὶ τὴν ἐλευθερίαν του· ἡ θυσία αὐτῇ δὲν τὸν ἐπροξένει αἰσχύνῃν ἀλλὰ πληξίν. Ὅταν ἐφθανε, καθὼς λέγει ὁ Ἀνδρέας Σε- νιέρος, ἡ ἡμέρα τῆς χρυσῆς φλεβός, εἶδος πυρετοῦ τὸν κατελάμβανε· καὶ ἐνῶ ἡ χρέη εἶχε νὰ πληρώ- σῃ ἡ χρῆσιμόν τι ν' ἀγοράσῃ, ἡ θεὰ τοῦ χρυσοῦ τὸν ἐτάραττε τόσο, ὥστε τὰ ἔχανε. Ἄμα ἔβλεπε λάμπον εἰς χεῖράς του τὸ σπάνιον αὐτὸ μέταλλον, ἡσθάνετο τὴν καρδίαν του πάλλουσιν καὶ ἂν ἦτο καλὸς ὁ καιρὸς ἐσκέπτετο μόνον πρὸς ποῦ νὰ διευ- θυνθῇ· ἠδύνατό τις νὰ τὸν ἀπαντήσῃ τότε ἐντὸς ἀναπαυτικοῦ ὀχήματος πορευόμενον πρὸς τινὰ τῶν διασήμεων ἐξοχῶν· ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ προσκεφα- λαίου ἐρρέμβα τὸν ἀέρα ἢ ἐκάπνιζε τὸ σιγάρου του, καὶ νωχελῶς ἐρρέμβαζε χωρὶς νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς ἐπιούσης. Καὶ ὅμως ἡ ἐπιούσα ἐπανέφερε τὴν συ- νήθη πληκτικὴν ἐργασίαν· ἀλλ' ἀδιάφορον ἦτον εὐ- τυχῆς διότι ἐπραγματοποίησεν ὅτι ἐφαντάζετο. Τοιοῦτοτρόπως ὁ μισθὸς τοῦ μηνὸς ἔδαπανᾷτο εἰς μίαν ἡμέραν, καὶ ὡς ἔλεγεν ὁ ἴδιος, τὰς μὲν δυ- στυχεῖς ἡμέρας ἐρρέμβαζε, τὰς δὲ εὐτυχεῖς ἐπραγ- ματοποιεῖ τοὺς ῥεμβασμούς του· εἴτε εἰς Παρισίους, εἴτε εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἦτο πάντοτε σχεδὸν μόνος, ὅπερ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν τὸν ἐκέντα κενοδοξία, καὶ ἐφέρετο ἀφελῶς ὡς εὐγενὴς ιδιότροπος. Βεβαίως θὰ σκέπτηται ὁ ἀναγνώστης καλὸν γραμματεῖα ἐπέ- τυχεν ὁ τραπεζίτης οὕτως ἐσκέφθη καὶ ὁ τραπεζί- της καὶ δι' αὐτὸ τὸν ἀπέμπεμψε.

(Ἀκολουθεῖ.)

ALFRED DE MUSSET.

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ.

ΧΕΙΜΕΡΙΝΗ ΔΙΑΤΡΙΒΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Μετὰ μηνιαίαν ἐν Σικελίᾳ διατριβήν, τὴν 4ην νοεμβρίου 1857 ἀνεχώρησα ἐκ Μεσσηνίας, ἐπιβι- βασθεὶς ἐπὶ τοῦ γαλλικοῦ ἀτμοκινήτου, τὸ Κάρ- μηλον. Ὁ ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Σπαρτιγέντου, υ- σταίου ἀποχαιρετισμοῦ τῆς ἰταλικῆς γῆς, μέχρι τῶν ἐλληνικῶν ἀκτῶν διάπλους εἶναι τεσσαράκον- τα καὶ ὀκτὼ ὥρων. Κατὰ τὰς δύο ταύτας ἡμέρας τὸ αὐτὸ ἀπαύστως ἐπαρουσιάζετο θέαμα· ἡ μὲν θάλασσα ὁμοιόμορφως ἐκύλιεν ἡρέμα τὰ κύματά της, ὁ δ' ἐξοπλισμὸς τοῦ πλοίου ἐξέπεμπε τὸ αὐτὸ παράπονον, καὶ ἡ signora Ἰουλία, ὑψίφωνος τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει θεάτρου, ἠδολέσχει τὴν γλα-

φυρὰν ἐκείνην ἀδολεσχίαν, ἥτις θωπεύει τὸ πνεῦμα, χωρὶς νὰ τὸ κουράζῃ.

Τὴν θὴν κατωπτέουμεν τὸ Ταίναρον καὶ τὰ Κύθηρα· καὶ ἡ κλασικὴ γῆ ἐνεφανίζετο εἰς τὰ ὄμ- ματά μας ὑπὸ τὴν μορφὴν ζοφωδῶν βράχων, ὑπο- στηρίζοντων ἔδαφος γυμνὸν καὶ ἀκαλλιέργητον. Καὶ ἦτον μὲν ἀπλὴ ἡ εἰκὼν αὕτη, παρῆχεν ὅμως θέαμα ὑψηλὸν καὶ συγκινητικώτατον ὑπὸ τὴν λάμ- ψιν τοῦ δύνοντος ἡλίου, ὅστις ἔβαφε μὲ χροιὰν αἵ- ματος τὰς ἀπορρώγας ἐκείνας ἀκτάς. Οὕτω δὲ ἡ Ἑλλάς μοι ἐπαρουσιάζετο, οἷαν τὴν ἐφантаζόμην, ἔρμος καὶ ἐξηντλημένη ἔνεκα τοῦ δεκαετοῦς ἡ- ρωϊκοῦ ἀγώνος της· ἀλλ' ἡ signora ἐφαίνετο δυ- σχεραίνουσα, διότι ἔβλεπε ψευδομένας τὰς ἐλπίδας της· διὸ, ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν Κυθέρων, ἐστέναξε σκυ- θρωπάσασα, καθίσσον εἶδεν ὅτι τὸ ἐνδιαίτημα τοῦτο τῆς Ἀφροδίτης δὲν ἦτον εἰς ἀρμονίαν μὲ τὰς ἀπαι- τήσεις τῶν ὠραισιτάτων της, ὁμολογουμένως, ὀφθαλ- μῶν.

«Ἐνα δένδρο! Ἐνα δένδρο! ἐφώνησεν εἰς ἐπαρ- χιώτης ἐμπορικὸς ἀπόστολος (commis voyageur). Δέκα χρόνια γυρίζω σ' τὴν Ἀνατολὴν, καὶ θ' ἀπέ- ρασα εἰκοσι φοραῖς ἀπ' ἐδῶ, ποτὲ ὅμως δὲν ἔτυχεν νὰ τὸ παρατηρήσω· τώρα κ' ἐγὼ θὰ τὸ καρφώσω μέσα σ' τὸ νοῦ μου.»

Καὶ πραγματικῶς δένδρον τι νοσηρὸν καὶ μεμα- ραμμένον ἐπεφάνη, ἔν' ἀποδείξῃ ἀναμφιβόλως, ὡς εἶπε τις ποιητής, ὅτι καὶ μετὰ πλήρη καταστρο- φὴν ἐπιζῇ τι πάντοτε.

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν θὴν ἐσπερινὴν ὥραν εἰς- ηρχόμεθα εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς. Ἐνομίσαμεν μέγα ἀμάρτημα τὸ νὰ μὴ ἀναβῶμεν ἀμέσως εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀφοῦ ἡμεθα τόσο πλησίον. Τὴν γνώ- μην ταύτην συνεμερίσθη μετὰ μεγαλητέρας προ- θυμίας Ἀγγλος τις, πρὸς ὃν, ἀναχωροῦντα, εἰς τῶν φίλων του ἔδωκε τὴν ἐξῆς συμβουλὴν. «Δυσπίσται πρὸς τὰ τοῦ Πειραιῶς ξενοδοχεῖα.» Ἐν τῷ μέ- σω λοιπὸν τῆς πληθύς τῶν λέμβων, αἵτινες εἶχον περικυκλώσει τὸ ἀτμόπλοιον, προετιμήσαμεν νεα- ρὸν λεμβοῦχον, οὐτινος ἡ ἐξυπνος φυσιογνωμία καὶ ἡ γαλλοῖταλικὴ φλυαρία μᾶς ἔδωκαν τὰς χρηστο- τέρας ἐλπίδας περὶ τῆς ἀπαλλαγῆς μας ἐκ τοῦ θο- ρύβου ἐκείνου. Ἐν ἀκαρεῖ ἡμᾶς τε καὶ τὰς ἀπο- σκευὰς μας ἀπεβίβασεν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ ἐτοποθέ- τησεν ἐντὸς εὐρείας σαθρᾶς ἀμάξης, συρομένης ὑπὸ δύο ἵππων μικροσκοπικῶν. Μ' ὅλην τὴν δυσαναλο- γίαν της πρὸς τὰ ἐξευγμένα ζῶα, ἡ βαρεῖα αὕτη μηχανὴ ἐκύλιετο ταχέως ἐπὶ τῆς χαλικοστρώτου ὁδοῦ, ἐγείρουσα πυκνὰ κονιορτοῦ νέφη. Οὕτω πη-

δῶντες, ἐφθάσαμεν εἰς σωρὸν παραπηγμάτων, φω-
τιζομένων ἀσθενῶς. Ὁ Ἀλέξανδρος, (οὕτως ἐκα-
λεῖτο ὁ ἡμέτερος cicerone), ἀνοίξας τὴν θυρίδα,
ἔβησεν εἰς μικρὰν συμμετρίαν τὰ ἐν τῇ ἀμάξῃ, ἃ-
τινα εἶχον ἀνατραπῇ. Μικρὰ κιβώτια, σάκκοι, πό-
δες καὶ χεῖρες εἶχον τόσον πολυαναμιχθῇ, ὥστε
ποτὲ ἄλλοτε δὲν ὑπῆρξε πληρεστέρα ἢ συμμαχία
τῶν δύο ἐθνῶν. Μᾶς προσέφερε ῥακὴν καὶ λουκού-
μια, ἀκολούθως ἐπὶ δὴσεν εἰς τὴν παρὰ τῷ ἀμαξη-
λάτῃ θέσιν του, καὶ πάλιν ἤρχισεν ὡς μαινομένην
νὰ τρέχῃ ἡ ἀμαξία μας. Μετ' ὀλίγον ὁ κρότος της
ἠκούσθη ἤπτον ὑπόκωφος· ἐντεῦθεν ἐνόησα ὅτι ἐ-
πλησιάσαμεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ πραγματικῶς ἡ
ἀμαξία ἐσταμάτησε· τότε, μεταξύ δύο στηλῶν κο-
ρινθιακοῦ ρυθμοῦ, ἐνεφανίσθη ἐνώπιον ἡμῶν ὁ ἰδιο-
κτῆτης τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Ἀνατολῆς.

— Ὁ Κ. Δουνουχὲ εἶν' ἐδῶ ; ἠρώτησα.

— Εἶναι εἰς τὸ θέατρον.

— Εἰς ποῖον θέατρον ;

— Εἰς τὸ θέατρον· μήπως ἔχομεν τάχα πολλὰ
θέατρα ;

Ἐν τάχει ἔδραμον εἰς τὸ θέατρον, διήλθον μακρὸν
σκοτεινὸν διάυλον, ἀνέβην μίαν ὄροφην, ἠνέωξα πέν-
τε ἡ ἕξ θεωρεῖα, καὶ τέλος ἔπεσα εἰς τὰς ἀγκάλας
τοῦ φίλου μου. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν παρίστατο
ὁ Βουονδε.Ιμόντης τοῦ Μουσικοδιδασκάλου Πασι-
κη. Ἀφήκαμεν τὸ θέατρον, καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελλε
ν' ἀρχίσῃ ἡ μεταξύ τῶν Γουέλφων καὶ Γιβελίνων
πάλη, καὶ διήλθομεν ὅλην τὴν νύκτα ἐρωτῶντες
ἀλλήλους, ὁ μὲν περὶ τῶν Παρισίων, ὅθεν εἶχεν
ἀναχωρήσει πρὸ ἕξ μηνῶν, ἐγὼ δὲ περὶ τῶν Ἀθη-
νῶν, ἔνθα ἐσκόπουον νὰ διέλθω τὸν χειμῶνα.

Ἀθηναί. — Θεά τῆς νέας πόλεως. — Τὰ Ἀ-
νάκτορα. — Τὸ Παρεπιστήμιον. — Δημόσια Κα-
ταστήματα. — Ὁ τόπος. —

Δὲν δύναται τις νὰ συγχαρῇ τοὺς Βαυαροὺς δι' ἣν
ἐξελέξαντο θέσιν τῶν νέων Ἀθηνῶν· ἀντὶ νὰ κτί-
σωσι τὴν πόλιν ὀπισθεν τῆς Ἀκροπόλεως πρὸς τὴν
θάλασσαν, ἐξέθεσαν αὐτὴν εἰς τὴν βιαίαν πνοὴν
τῶν βορείων ἀνέμων, μὴ μιμηθέντες τὸν Ἀδριανόν,
σεβασθέντα τὴν πόλιν τοῦ Θησέως, ἀλλ' ἐπικα-
θίσαντες τὰς βαρεῖας οἰκοδομὰς τῶν ἐπὶ τῶν ἀρ-
χαίων ἐρειπίων.

Ἐπὶ τῆς πεδιάδος τῆς Ἀττικῆς οὐδὲ σπιθαμὴ γῆς
ὑπάρχει ἄνευ σημασίας. Εἴτε ἐξ Αἰγύπτου, εἴτε ἐξ
Ἀσσυρίας προήλθεν ἡ τέχνη, ἡ ὑψηλὴ αὕτη ἔκφρα-
σις τοῦ νοῦς, ἥτις σχεδὸν ἐξομοῖανει τὸν ἄνθρωπον
μὲ τὸν Θεόν, ἐφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνά της ἐν
Ἀθήναις, ὅπου ἔπληξε τῷ ὄντι τὸν ναόν της· ἔπρεπε

λοιπὸν νὰ σεβασθῶσι τὴν πόλιν ταύτην. Δὲν συμ-
μερίζομαι τὴν ἰδέαν ἐκείνων, οἵτινες διαρρήγνυουσιν
τὰ ἱμάτιά των, ὅσακις ἡ ἀνθρωπίνη ἐνεργητικότης,
ρίπτομένη εἰς νέαν τάξιν ἰδεῶν, ἀνατρέπει τὴν κτί-
σιν τῆς προτεραιᾶς· ἀλλ' ἐρωτῶ, εἰς τίπον, ὅπου
δὲν ὑπῆρχε τίποτε καὶ ἔπρεπε νὰ κτισθῶσι τὰ
πάντα, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ ἰδρυθῇ ἡ νέα πρωτεύουσα
ἐπὶ τῶν ἀρχαίων ἐρειπίων, ἀφοῦ ἀρκετὴ ἔκτασις
γῆς ὑπῆρχε, μὴ καλύπτουσα τοιαῦτα πολῦτιμα
λείψανα ;

Οἱ Γερμανοὶ ἀρχιτέκτονες, διότι ἀνέσκαπτον τὰ
Ἀθηναϊκὰ χρώματα, ἐνόμισαν ὅτι εἶναι Ἀθηναῖοι,
καὶ, ἵνα δώσωσι δείγμα τοῦ ἀττικισμοῦ των, ἀνή-
γειραν ἀμέσως, οὐ μακρὰν τῆς Ἀκροπόλεως, ὀγκῶ-
δες ἀνακτόριον ἐκ πεντελικοῦ λίθου, ἀποχρώντως
ἐμφαίνον τὴν ὑπάρχουσαν διάστασιν μεταξύ καλ-
λιτέχνου Ἑλλήνος καὶ ἀρχιτέκτονος τοῦ Μονάρχου.

Δύναται τις λίαν ἐπιτυχῶς νὰ ἐξομοιώσῃ τὸ
σχῆδιον τῆς πόλεως των πρὸς Χριστόφωμον διη-
ρημένον εἰς τέσσαρα σχεδὸν ἴσα μέρη. Τὰ δύο χα-
ράγματα εἶναι αἱ δύο ὁδοί, ἡ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ ἡ τοῦ
Αἰόλου, καὶ τὸ ἐν τῷ κέντρῳ ὡς τὸ περὶ οὗ ἐλά-
λησα Ἀνακτόριον, ὡς ὅμως, διὰ τὸ ὅποιον τὸ Ἑλ-
ληνικὸν ἔθνος ἐδαπάνησε πλέον τῶν ὀκτῶ ἑκατομ-
μυρίων δραχμῶν. Ἐκτὸς τῶν δύο πρωτευουσῶν
ὁδῶν, αἱ λοιπαὶ ¹ τρέχουσι τυχαίως ἀπ' ἐδῶ κί'
ἀπ' ἐκεῖ, πρὸς πείσμα τῶν νομιζόντων ὅτι ὁ ὀρθο-
γωνισμὸς τῶν πόλεων εἶναι τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς
χωροκτιστικῆς τέχνης, καὶ πρὸς μεγίστην χαρὰν
τῶν ἐλπιζόντων νὰ ἴδωσιν ἐν μᾶ τῶν ἡμερῶν ἀνι-
σταμένην ἐν θυμῷ ἐκ τοῦ μνημάτος της τὴν τε-
θαμμένην ἀρχαίαν πόλιν καὶ κρημνίζουσαν τὰ σαθρὰ
ταῦτα παραπήγματα. Ἀπὸ τίνος καιροῦ ἡ ἀξιέ-
παινος ἑλληνικὴ ὀρθὴ κρίσις ἀπομακρύνει τὰς κτι-
ζομένας οἰκίας ἀπὸ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ κτίζει
πρὸς τὸ μέρος τοῦ Λυκαβητοῦ νέαν συνοικίαν, κα-
λουμένην Νεάπολιν, ἥτις πλεονεκτεῖ τῆς λοιπῆς
πόλεως, καθ' ὅσον καὶ καλλίτερον ἐρρύμοτομήθη
καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν οἰκοδομῶν της συγκαταριθ-
μεῖ ἔργον ἀξιοπαρατήρητον, τὸ Παρεπιστήμιον,
δοκίμιον ἐπιτυχὲς πολυχρωματικῆς ἀρχιτεκτονικῆς
τοῦ Δανοῦ ἀρχιτέκτονος Κ. Χάνσεν. Παρακαλοῦν-
ται νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸ κτίριον τοῦτο πάντες οἱ
σοφοί, οἱ μὴ δυνηθέντες ν' ἀνακλύψωσιν ἐπὶ τοῦ
Παρθενῶνος τὰ ὁρατὰ ἔγχη τοῦ βαθυκυάνου χρώ-

1. Ἡ περιήγησις αὕτη ἐγράφη ὑπὸ τοῦ Κ. Α. Proust κατὰ
τὸ ἔτος 1878. Κατὰ τὴν μετάφρασιν, ἐσμὲν ἠναγκασμένοι νὰ
παρακολουθήσωμεν αὐτῇ πιστῶς καὶ εἰς τὰς περιγραφὰς καὶ
εἰς τὴν ὀνοματοθεσίαν. Σ. Μ.

ματος. Βεβαίως δὲν θέλουσι μεταστραφῆ εἰς τὴν πίστιν τῆς πολυχρωμίας, διότι οἱ σοφοὶ δὲν μεταστρέφονται, ἀλλ' ἴσως εἰς τὸ μέλλον θέλουσι προστενεχθῆ μετὰ πλειοτέρου σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀντιπάλους τῶν.

Περὶ τῶν ἄλλων κτιρίων δὲν ἔχει τις νὰ εἴπῃ πολλά. Τὸ *Τυφ.λοκομείον*, τὸ *Ὀρφανοτροφεῖον* τοῦ *Χατοῦ Κώστα*, ἡ *Ῥιζάρειος Σχολή* εἶναι μᾶλλον φιλανθρωπικὰ καταστήματα ἢ ἔργα καλλιτεχνικά· ἐπομένως πρέπει τις νὰ ἐπαινέσῃ, πρὸ τῶν ἀρχιτεκτόνων τῶν, τοὺς ἰδρυτὰς τῶν, Ἀρσάκην, Βερναρδάκην, Σίναν καὶ λοιπούς.

Εἰάν τις διατρέξῃ τὴν πόλιν, πανταχοῦ θέλει ἀπαντήσῃ μνημεῖα μαρτυροῦντα τὴν φιλοπατρίαν τῶν Ἑλλήνων· τούναντίον, οὐδὲν θέλει ἰδεῖ ἐχέγγυον τῆς κυβερνητικῆς προνοίας. Μέγας εἶναι ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων καὶ μεγάλα ἤθελον διαπράξει, εἰάν δὲν ὑπῆρχον *κωλύματα*.

Ἡρχισεν ἤδη νὰ κτίζεται ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημία πολυτελεστάτη, ἣν θέλει παρακολουθήσῃ καὶ Μουσεῖον. Σοβαρὸν ἐγείρεται τὸ Βαρβάκειον, προετοιμασθὲν μὲν διὰ Σχολεῖον ναυτικῆς, νῦν δὲ χρησιμεῖον εἰς Γυμνάσιον. Ἐπρεπε βεβαίως νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον προορισμὸν, ἀφοῦ τὸ πνεῦμα τῆς συγκεντρώσεως μετέβαλε τὸ εἶδός του ἀπὸ θαλασσίου εἰς χερσαῖον, πῆξαν αὐτὸ μακρὰν τῆς θαλάσσης, εἰς τὸ κέντρον τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰάν τις διατρέξῃ τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, καὶ ἰδῇ αὐτὴν ὑφ' ὅλας τὰς ἐπὶ οὐρανῷ, ἀπὸ τοῦ Λυκαβητοῦ ἢ τῶν βράχων τοῦ Ἀρείου Πάγου, ἀπὸ τοῦ Ἰμμητοῦ ἢ τῆς Πεντέλης, θέλει εἶπει βεβαίως ὅτι ἡ πόλις αὕτη εἶναι ἄμορφος, καὶ ὅτι οἱ Ἕλληνες ἂν δὲν εἶχον πολλοὺς ἄλλους σπουδαίους λόγους νὰ θέλωσι τὴν ἐκ Κων. σταντινουπόλεως ἀποδιώξιν τῶν Τούρκων, μόνῃ ἢ ἐπιθυμία τοῦ ν' ἀπαλλαχθῶσι τῆς πρωτεύουσας τῶν ἠθελεν εἶσθαι ἀρχοῦσα ἀφορμὴ νὰ εὐχωνται τὸ τοῦτο.

Καὶ πραγματικῶς, ἡ ὀγκώδης αὕτη γερμανικὴ πόλις εἶναι ὁ μόνος παράφωτος τόπος ἐν τῇ ἀρμονικῇ συμφωνίᾳ τῆς φύσεώς της. Τὸ κατ' ἐμὲ, οὐδὲν ὠραιότερον τῆς λεπτόγειω καὶ ξηρᾷ περιοχῆς τῆς Ἀττικῆς, ὁμοίως πρὸς ἵππον καλῆς καταγωγῆς, οὐ τις οἱ μὺς καὶ αἱ φλέβες προεξέχουσιν. Ἡ φαλάκρωσίς της ἐκπλήττει τὸ πρῶτον ἡμᾶς, τὰ τέκνα τῆς εὐκόμου γαλατικῆς γῆς· μετ' ὀλίγον ὁμως ἀνευρίσκομεν ἐν τῇ ἐξόχῳ ἀπλότητί της θέλητρον τι εἰς τὸ ἐπάπειρον διαποικιλλόμενον, καὶ εὐχαρίστησιν εὐγενεστέραν τῆς προερχομένης ἐκ τῶν ἀν-

τιθέσεων τῆς χώρας μας. Προσθετέον εἰς τὴν γοητεῖαν τῶν γραμμῶν τὸ μαγικὸν ἀποτέλεσμα τοῦ διαυγοῦς φωτός, ἀπέναντι τοῦ ὁποίου ὁ καθαρὸς οὐρανὸς τῆς Νεαπόλεως δὲν εἶναι τίποτε, καὶ τὸ ὁποῖον οὐδόλως σκιαζεται ὑπὸ ἀτμῶν, καὶ εἰς ἀπώτατα ἔτι σημεῖα. Ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχει τὸ ἀρίστον ἐκεῖνο, ὅπερ εἰς τὰ βόρεια κλίματα συγχέει τὸν οὐρανὸν μετὰ τῆς γῆς· οὐδὲ ἡ ἀπὸ τῆς σκιᾶς εἰς τὸ φῶς μετάβασις εἶναι ἀπότομος, φαινομένη διὰ γλυκυτάτου καὶ λίαν ἀρμονικοῦ χρωματισμοῦ.

« Ὡ μακάρια τέκνα! ζῶντα ὑπὸ ἀέρα διαυγῆ, πλήρη λάμψεως καὶ ἡδυπαθείας. »

Ἐσπέραν τινὰ ἀνέβην τοὺς βράχους τοῦ Ἀρείου Πάγου, συνοδευόμενος ὑπὸ σοφοῦ Γερμανοῦ, καὶ ἐκεῖθεν ἐθαύμαζον τὸν ἥλιον, ὅστις καὶ δύνῃ ἔτι ἐφώτιζε τὰς μικροτέρας πτυχὰς τῆς Αἰγίνης.

« Τὸ διαυγὲς τοῦ φωτός, ὅπερ σ' ἐκπλήττει, μοι εἶπεν ὁ σύντροφός μου, ἔχει αἰτίαν φυσικὴν· τὸ διαυγὲς τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὴν ἑλλειψιν βλαστήσεως, καθόσον ὁ ἀτμοσφαιρικὸς ἀήρ περιεχει ὀλίγιστα μόρια ἑτερογενῶν οὐσιῶν. Λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι τὰ ἐλαστικὰ ρευστὰ... »

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι ἀμείλικτος μὲ τὴν ψυχράν της ἀνάλυσιν· μοι ἐπῆλθε δὲ ἡ ἰδέα νὰ κρημίσω τὸν σοφὸν εἰς τὸ βάραθρον, ὅπερ ἔχαιεν ἐνώπιόν μας βαθὺ καὶ ἀπότομον, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τὰς ὄψεις μου ἀξιοθαύμαστον πανόρμημα διεσκέδασε τὸν στανικὸν μου τοῦτον σκοπόν. Θάλασσα ἦτο τῆς εἰκόνος τὸ βάθος· πρὸς ἀριστερὰν αἱ καλλιερχημένοι ὑπώρειαι τοῦ Ἰμμητοῦ· πρὸς δεξιὰν ὁ Κορυδαλὸς· ὅπισθεν ἡμῶν τὸ Πεντελικὸν καὶ ὁ Πάρνης· τέλος, εἰς τὰ ἀπώτατα σημεῖα, τὰ ὄρη τῆς Πελοποννήσου μὲ τὰς ὀξείας τῶν κορυφᾶς.

Φαίνεται ὅτι ἡ Ἑλλὰς θέλει νὰ βλέπῃ πανταχόθεν τὰς Ἀθήνας. Ἰσως δὲ πρό τινας, ἡ Κόρινθος ἐπέτρεψε νὰ κρημνισθῇ ὑπὸ σεισμοῦ, διότι εἰς τὰ ὄμματά της ἐπεπρόσθει τὸ ἐπὶ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν ἀνεγερθὲν Ἀστεροσκοπεῖον.

Ἡ Ἀκρόπολις. — Ἡ ἑλ.ἰηρικὴ ἀρχιτεκτονική. — Τὰ μνημεῖα. — Ἡ γλυπτική. — Ὁ Παρθενῶν. — Τὸ Ἐρεχθεῖον. — Ὁ ναὸς τῆς Ἀφροδῖτιδος. — Ἡ Πυρακοθήκη.

Πολλὰ ἄχρι τοῦδε ἐγράψαν περὶ τῆς Ἀκροπόλεως, καὶ τῇ ἀληθείᾳ ὁ παρατηρητὴς ἔχει εὐρὸ στάδιον ἐπὶ τοῦ βράχου τούτου, ὅστις καὶ τὸν ἀμαθέστερον συγκινεῖ καὶ τὴν ζωηροτέραν περιστελλεῖ φαντασίαν, καθορώσαν τὰ ἐπ' αὐτοῦ ἐξοχα προΐοντα τῆς μεγαλοφυΐας. Ἐν τούτοις μόλις πρό

λίγους εξηγήθισαν σκοτεινά τινα μέρη τοῦ ἀριστοῦργήματος τούτου τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Ὁ γεωμέτρης Κ. Πεννεθὸρν ἐξήγησε μαθηματικῶς τὸ μυστήριον τοῦ γαληνιαίου ἐκείνου κάλλους, ὅπερ λαθραίως πως διήγειρε τὸν ἐνθουσιασμόν τοῦ ποιητοῦ. Ὁ Κ. Πεννεθὸρν, καταμετρήσας τὰ ἑλληνικὰ μνημεῖα, ἀνεκάλυψεν ὅτι ἡ ἀρχιτεκτονικὴ αὕτη, ὡς καὶ ἡ φύσις, φέρει τὰς γραμμὰς τῆς βεπούσας πρὸς τὴν καμπύλῃν καὶ τὴν ἐκκλισιν¹. Δυνάμεθα λοιπὸν νὰ βεβαιώσωμεν σήμερον, ὅτι τὰ ἑλληνικὰ μνημεῖα ἀντεγράφησαν ἀπὸ τὴν φύσιν, καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐντελοῦς ἀρμονίας τῶν γραμμῶν τῶν μετὰ τὸν κύκλῳ γραμμῶν ἀπορρέει ἡ τελειότης ἐκείνη τοῦ χαρακτῆρος, τὴν ὁποίαν καμία τέχνη δὲν ἠδυνήθη νὰ φθάσῃ. Καὶ ὅμως δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν κυρίως λεκτικῶς ὅτι ἡ ἀντιγραφὴ ἐγένετο ἀπὸ τὴν φύσιν, διότι ἡ ἑλληνικὴ τέχνη ἐρμηνεύει τὴν φύσιν καὶ τελειοποιεῖ τὸ θεῖον ἔργον, φροντίζοντα ἵνα τὸ μνημεῖον κτισθῇ οὐχὶ ἐντὸς κοιλάδος², ἀλλ' ἐπὶ ὄρους· μάρτυς ὁ Παρθενὼν, ὅστις ἐπιστέφει καὶ τελειοποιεῖ τὸν βράχον τῆς ἀκροπόλεως, ὡς τὸ ἀέτωμα τοῦ Φειδίου στεφανώνει καὶ καθωραΐζει τὸν Παρθενῶνα.

Διὰ πολλοὺς λόγους δὲν δύναται τις νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς ἑλληνικῆς τέχνης ἐκ τῶν ἀντιγραφῶν μας· πρῶτον, διότι ἡμεῖς παρημελήσαμεν οὐσιώδες μέρος, τὴν σκηνοθεσίαν, δεύτερον, διότι δὲν κατεβάλαμεν τὴν δέουσαν προσοχὴν εἰς τὸν τρόπον τῆς κατασκευῆς.

Διὰ δύο σκοτεινῶν θόλων εἰσέρχεται εἰς τὸν περιτειγισμένον περίβολον τῆς ἀκροπόλεως καὶ φθάνει εἰς τὸ διάζωμα τῶν Προπυλαίων· ἅμα δ' ἀναβῆς τινὰς βαθμίδας, εὐρίσκειται ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου ἐπιπέδου, ἐφ' οὗ ὑψοῦται ὁ Παρθενών.

Ὁ ναὸς παρουσιάζει τὰ πλευρά του κρημνισμένα ἀπὸ τὴν ἐπάρατον ἐκείνην βόμβαν τοῦ ἐκ Γενούης Μοροζίνη³, καὶ ἀνυψοῖ εἰς τὸν οὐρανὸν τὸ ὑπὸ τοῦ λόρδου Ἐλγίνου κολοβωθὲν ἀνάστημά του⁴. Μ' ὁ-

λας τὰς ἀλληλοδιαδόχους καταστροφὰς, μ' ὅλας τὰς κολοβώσεις τῆς χριστιανικῆς καὶ μουσουλμανικῆς θρησκείας, ὑψαύχην ἵσταται πάντοτε ὁ κολοσσὸς, ἔχων τὰς πλείστερας τῶν δωρικῶν στηλῶν τοῦ καὶ σχεδὸν ἀκεραίους τοὺς τοίχους τοῦ ἐπισθοδόμου καὶ τοῦ προνάου. Τὸ πρόσωπόν του, ἐξαιρέσει τινῶν ἀκρωτηριασμῶν, ἐπιδείκνυται σχεδὸν ἐντελές.

Παρὰ τὸν Παρθενῶνα κεῖται ἀριστερόθεν τὸ Ἑρεχθεῖον, ὅπερ περιεῖχε δύο ναοὺς, τὸν τῆς Ποσειδάδος Ἀθηνᾶς καὶ τὸν τοῦ Πανδρόσου. Τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο τοῦ Ἰωνικοῦ ρυθμοῦ περιεῖχε τὸ ἱερὸν νᾶμα καὶ τὴν ἱερὰν ἐλαίαν. Ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων μετετρέπη εἰς χριστιανικὸν ναὸν, καὶ οἱ Τοῦρκοι τὸ μετεχειρίσθησαν εἰς χαρέμιον. Κατὰ τὸ 1846 ἀνεστήθη ὑπὸ τῆς Γαλλίας¹, καὶ ἡ Ἀγγλία ἀπέστειλεν ἐκμαγεῖον τῆς Καρυάτιδος, ἣν ἐξ αὐτοῦ ὑπεξήρесе. Περὶ τῆς ὑπεξαίρεσως ταύτης ὁ Βουγιὼν διηγεῖται τὰ ἑξῆς· «Ἐπειδὴ ὁ λαὸς ἐξελάμβανε τὰς Καρυάτιδας ὡς ὑπερφυσικὰ ὄντα, ἠγανάκτησε σφόδρα, ὅπότεν μία ἐξ αὐτῶν ἀφῆρήθη ἐκ τῆς θέσεώς της· ἐνόμισαν λοιπὸν φρόνιμον ν' ἀφαιρέσωσι τὰς ἐπιλοίπους ἐν καιρῷ νυκτός. Πλησιάζαντες οἱ Τοῦρκοι εἰς τὸν ναὸν ἵνα ἐκτελέσωσι τὴν ἀποτρόπαιον ταύτην πρᾶξιν, ἤκουσαν βοὴν ἀνέμου παρατεταμένην, ἣν ἐξέλαβον ὡς φωνὴν τῶν ἀγαλμάτων, καὶ ἀνεχώρησαν πεφοβισμένοι, μὴ πεθόμενοι νὰ ἐπαναλάβωσι πλέον τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς.»

Καθόσον ἀφορᾷ τὴν περιγραφὴν τοῦ μνημείου τούτου, τὴν διεγείρασαν πολλὰς ἀρχαιολογικὰς συζητήσεις, παραπέμπω τὸν ἀναγνώστην εἰς τὸ ἀξιόλογον ἔργον τοῦ Κ. Τετὰξ (Ἑξηγητικὸν καὶ διακειολογητικὸν ὑπόμνημα περὶ τῆς ἀγορῶσεως τοῦ Ἑρεχθεῖου, ἐν τῇ Ἀρχαιολογικῇ Ἐπιθεωρήσει τοῦ 1851), ἥ εἰς τὴν ἀνάλυσιν τοῦ Κ. Βελῆ, ἐν τῷ περὶ Ἀκροπόλεως βιβλίῳ του.

Ὅπισθεν τοῦ Ἑρεχθεῖου εἶναι τὸ ἀποτομώτερον μέρος τοῦ βράχου· ἐκεῖ ὑψοῦτο τὸ χαλκοῦν ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς², ὀγδοήκοντα πόδας ὑψηλόν. Ἀπὸ τοῦ ἐπιπέδου τούτου ὁ ὀρίζων ἔχει εὐρυτάτην ἔκτασιν. Ἀκολουθῶν τις τὸν ἀρκτικὸν περίβολον, ἐπανέρ-

1. Αἱ καμπύλαι αὗται γραμμαὶ παντὸς οἰκοδομήματος τῆς λαμπρᾶς ἐποχῆς τῆς ἑλληνικῆς τέχνης πρέπει μᾶλλον νὰ ἐξηγηθῶσιν ἐκ τοῦ ὅτι πᾶσα ἐτελῶς ὀριζοντεῖα γραμμὴ ἐξ ἀποστάσεώς τινος θεωμένη φαίνεται τραχεῖα καὶ σκληρὰ, συνάμα δὲ καὶ μᾶλλον πρὸς τὰ κάτω κλινούσα. Ὁ ἄγγλος διάσημος ἀρχιτέκτων Πένροϋς ἰδίως ἠσχολήθη εἰς τὸ σπουδαῖον τοῦτο ζήτημα καὶ ἐν ἰδίῳ συγγράμματι ἐξέδωκεν τὰς σαφὰς καὶ λεπτομερεῖς αὐτοῦ παρατηρήσεις κατὰ τὸ 1874. Σ. Μ.

2. Τὸ ἐσφαλμένον τῆς διετυχεύσεως ταύτης δηλοῦται ἀ κύντωι· ἐκ πλείστον διασωθέντων ἐρείπων ἀρχαίων ναῶν ἐντὸς κοιλάδων εἰς πλείστας τῆς Ἑλλάδος χώρας. Οὕτω λ. χ. ἐκ τῶν ἐρείπων τοῦ ναοῦ ἐντὸς τῆς κοιλάδος τῆς Νεμέης, τῆς πεδιάδος τῆς Ὀλυμπίας, τῶν Δελφῶν καὶ πλείστον ἄλλων. Σ. Μ.

3. Ὁ Μοροζίνης ἂν δὲν ἀπατώμεθα ἦτον Ἑνετὸς καὶ οὐχὶ ἐκ Γενούης. Σ. Μ.

4. Ὁ λόρδος Ἐλγίνος δὲν ἐκολόβωσε τὸ ἀνάστημα τοῦ

Παρθενῶνος ἀλλ' ἀγῆρσε τὰ πλείστα τῶν ἀναγλύφων τῶν κοσμοῦντων αὐτόν. Σ. Μ.

1. Δὲν ἀνγῆρθη ἅπαν τὸ οἰκοδόμημα θανάτῃ τῆς Γαλλίας, διότι τὸ πλείστον μέρος αὐτοῦ εἶχε διασωθῇ, ἀλλ' ἡ Γαλλία ἀνέστησε μόνον τὸ κοινὸν Πανδρόσιον καλούμενον τὴν στεῖαν τῶν Καρυάτιδων. Σ. Μ.

2. Ὁ συγγραφεὺς δὲν περιγράφει ὁρθῶς τὴν θέσιν τοῦ κολοσσίου ἀγάλματος τῆς προμάχου Ἀθηνᾶς, διότι τοῦτο ἵστατο μεταξὺ Προπυλαίων καὶ Ἑρεχθεῖου, καὶ τῆς βάσεως αὐτοῦ ἔχην εὐρέθησαν ἐπὶ τοῦ βράχου κατὰ τὰς ἐσχάτως εἰς τὴν θέσιν ταύτην γενομένας ἀρχαιολογικὰς ἀνασκαφάς. Σ. Μ.

χεται εἰς τὰ Προπύλαια· τινὲς τῶν στηλῶν αὐτοῦ ἀνετράπησαν ὑπὸ ἐκρήξεως μιᾶς πυριταποθήκης, ἀλλ' οἱ τοῖχοι ἔμειναν στερεοί, δεικνύοντες τὴν καταπληκτικὴν ἀκρίθειαν εἰς τὸ νὰ κτίξωσι διὰ μαρμάρων ἄνευ λιθοκόλλας. Οἱ παμμεγέθεις λίθοι φαίνεται ὅτι χθὲς ἔτι ἐτίθησαν, καὶ ἡ ἀρρένωπὴ καὶ σοβαρὰ θεὰ αὐτοῦ τοῦ γιγαντώδους κτιρίου εἶναι εἰς παράδοξον ἀντίθεσιν πρὸς τὴν λεπτότητα τοῦ πρὸς δεξιάν του κειμένου μικροῦ ναοῦ τῆς Ἀπτέρου Νίκης. Τὸ πρόσωπον τῆς μικρογραφίας ταύτης σύγκριται ἐκ τεσσάρων μονολίθων αὐλακωτῶν στηλῶν μὲ κιονόκρανα ἰωνικοῦ ρυθμοῦ. Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρεία τῶν Ἀθηνῶν ἀνώρθωσε τὸ ναΐδιον τοῦτο ¹ κατὰ τὰ ὑπὸ τοῦ Σπὸν καὶ Βέλερ δημοσιευθέντα σχέδια. Δὲν συμφωνοῦσιν οἱ ἀρχαιολογόντες περὶ τῆς καταγωγῆς τοῦ ὀνόματος Ἀπτερος. Οἱ μὲν λέγουσιν, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο ἐδόθη διὰ τὴν ἐκ Κρήτης ἐπάνοδον τοῦ Θησεῦς νικηφόρου, μὴ προηγηθείσης εἰδήσεως περὶ τῆς νίκης του· οἱ δὲ ὅτι ἀνηγέρθη πρὸς τιμὴν τῆς Νίκης, ἵνα μὴ δυνηθῇ πλέον ἡ θεότης αὕτη, ἄπτερος οὔσα, νὰ πετάξῃ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ².

Πρὸς δεξιάν καὶ πλεσίον τῶν Προπυλαίων εὕρηται ἡ Πινακοθήκη, προωρισμένη τὸ πάλαι εἰς ἐκθεσιν τῶν εἰκόνων, χρησιμεύουσα δὲ σήμερον εἰς μουσεῖον ἀρχαιοτήτων.

Τόμοι ὁλόκληροι θὰ ἐγράφοντο, ἐάν τις ᾔθελε νὰ σημειώσῃ μόνον τὰ ὀνόματα τῶν ἀγαλμάτων, μετώπων, ἀναγλύφων, προτομῶν, καμεῶν, δοχείων, ἐπιγραφῶν, μωσαϊκῶν, κεράμων, ἀγγείων, ἔργων ἐκ χαλκοῦ, ὅσα φαίνονται συσσωρευμένα ἐν τῇ Πινακοθήκῃ καὶ τῷ Θησεῖω, καὶ διεσπαρμένα πανταχοῦ. Περιηγούμενός τις ταῦτα πάντα τὰ συντρίμματα, καθορᾷ τὴν ἑλληνικὴν τέχνην ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀρχόμενος ἀπὸ τῆς λιαν ἐγκρατοῦς καὶ φειδωλῆς αἰγινητικῆς, καὶ τελευτῶν εἰς τὴν ῥωμαϊκὴν, ἥτις ἀνεπλήρου τὸ κάλλος διὰ τοῦ μεγέθους. Ἡ σπουδὴ αὕτη εἶναι λιαν ἐνδιαφέρουσα, καὶ πρὸς αὐτὴν θὰ ἔχῃ τις ὅλα τὰ μέσα, ὅταν τακτοποιηθῶσι τὰ ἀρχαῖα ἐκεῖνα συντρίμματα, καὶ, πρὸ πάντων, ὅταν ἡ ἀρχαιολογία ἀποβάλῃ τὴν σχολαστικότητα καὶ τὰ συστήματα μερικῶν ἀρχαιολόγων.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ANT. PROUST.

1. Ὁ μικρὸς ναὸς τῆς Ἀπτέρου Νίκης δὲν ἀνηγέρθη ὑπὸ τῆς ἀρχαιολογικῆς τῶν Ἀθηνῶν ἐταιρείας, ἀλλὰ δαπάνη τῆς κυβερνήσεως ὑπὸ τὴν ἐφορίαν τοῦ Λουδοβίκου Ῥωσσίου. Σ. Μ.

2. Ἡ ἐτος τοῦ ναΐσκου τούτου λατρευομένη Ἀπτερος Νίκη ἦν αὐτὴ ἡ Ἀθηνᾶ ἡ ὡς Ἀπτερος Νίκη ἀείποτε τοῖς Ἀθηναίοις νίκην παρέχουσα. Σ. Μ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ ΜΥΣΣΕ.

Ἐγεννήθη τὴν 11 Νοεμβρίου 1810, ἀπέθανε τὴν 1 Μαΐου 1857.

Ὅταν μίαν ἐσπέραν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βίκτωρος Οὐγῶ, ἐν μέσῳ μεγάλης φιλολογικῆς συναθροίσεως, ἐνώπιον τῶν διασημοτέρων τῆς Γαλλίας ποιητῶν, ἠγέρθη νεανίας, ἄγνωστος εἰς τοὺς πλείστους, ὠχρὸς, ξανθὸς, βαρύθυμος, καὶ ἐζήτησε τὴν ἀδειαν ν' ἀναγνώσῃ ὀλίγους στίχους του, ἀδιόρατος ἐκφρασις ἀδιαφορίας, οἴκτου, ἢ περιφρονήσεως ἀνῆλθεν εἰς τὰς μορφὰς τῶν πλείστων. Ὁ Κροτιῶν Οὐγῶ ἐνευσε ψυχρῶς κυναιόισι ἐπ' ὀφρύσιν, ὁ Λαμαρτίνος ἠπλώθη χασμῶμενος εἰς ἰνακλιντήρα, ὁ Σαιν-Μπεβ (Saint-Beuve) ἔδῃζε τὰ χεῖλη του, διὰ νὰ καταστείλῃ μειδίαμα εἰρωνίας, καὶ μόνος ὁ ἀγαθὸς Νοδιὲ ἠτοιμάσθη ἐκ προκαταβολῆς νὰ χειροκροτήσῃ. Ἰδοὺ ὑπὸ ποίους οἰωνοὺς ἤρχισεν ὁ Ἀλφρέδος Μυσσὲ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς Ἀνδαλουσίας καὶ τῆς Μαδρίτης· ἀλλ' ἡ ἐντύπωσις ἦτο ἐντελὲς διάφορος περὶ τὸ τέλος. Ἐκπληξὴν ἀπροσδόκητον, συγκίνησιν, θάμβος, ἐνθουσιασμὸν ἔφερον εἰς ὅλους ἡ πρωτότυπος ἐκείνη ποίησις, εἰρων ἅμα καὶ τρυφερὰ, αἱ ἁρμονικαὶ ἐκεῖναι στροφαί, αἱ ὁποῖαι εἶχον ὅλα τῆς μουσικῆς τὰ θέληγτρα. Ἄμα ἔπαυσεν ἀναγιγνώσκων, ὁ Οὐγῶ ἐσφίξεν εἰλικρινῶς τὴν χεῖρά του, ὁ Λαμαρτίνος τῷ ἐμειδίασεν εὐμενῶς, ὁ Νοδιὲ ἀπέμαξε δάκρυ ἀπὸ τῶν ὀμμάτων του,